

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Pro imaginibus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Innumeris: tibi si contingere posse putabis.
 Noli præteritis nimium confidere factis,
 Nève feras cælo caput altius, aut timidum cor:
 Neui metue euentus dubios, tristemq; futuri
 Temporis inuidiam, leuis aut opprobria vulgi:
 Sed quemcumq; dabit finem Deus, accipe grato
 Præsentisq; animo causas mortalibus esse
 Ignotas voluit, tua sit modò culpa, cauetò,

Idem de Cælesti & Guinæ expugnatione:

Si mutat fortuna vices, & ludit atrocem
 More suo ludum, nunc his, nunc æquior illis,

*Peteres cùm Fortuna plurimum tribuerent, eamq; negotiorum
 pend omnium quæcumq; mortales gererent, arbitrium opinaren-
 tur, simulachrum eius dextera clauum, sinistra cornu copia te-
 nere sinxerunt, quòd bona & commoda ab eadem omnia pr. fi-
 cisci crediderunt: vnde diuitias & opulentiam, fortunas oppel-
 lauere (vt diximus in Luciani Somnio seu V. r. a) vni illi regeni
 elargie diq; facultatem concessam arbitrari. Pr. verò incon-
 stantiam eius notarent, vt potèd, quæ vt Horat. ait lib. 1. Carm.
 Od. 3 5. posse:*

Præsens vel imò tollere de gradu
 Mortale corpus, vel superbos
 Vertere funeribus triumphos.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ *PRO* IMAGI-
 εἰργασι. *nibus.*

Vincencio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

A Pologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, ni-
 mio extollendi studio, vitrà quàm decet ac pium est,
 de Panthea dicta videri poterant. Priore igitur loco Poly-
 stratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ re-
 censet, quæ hisce duobus capitibus potissimum conti-
 netur. Primò, quòd immodicè ac nimium illam laudè-
 rit Lucianus. Deinde quòd etiam cum dijs illa com-
 paràt: quorum prius contra modum atq; officium vetè
 laudat.

laudantium sit, & adulatoris speciem præ se ferat: alterum verò etiam impium. & periculosum. & ab illius natura & ingenio alienum: adeoque contraia sibi ipsi facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiã prædicet, interim ultra deos eandem effert. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturq; vt scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quæ Lucianus ita respondet, primùm, vt dicat se neq; adhuc dum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse. nam alia ratione alioq; sine adultores laudare, atque verè laudantes. eaque omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quòd illam cum diis contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum dijs ipsis, sed cum eorum imaginibus ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla extare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modò homines cum dijs cõtulerint sed & deorum nomina sibi usurpauerint. Ideoque nõ esse periculum hinc aliquid metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ,
ἔ Λυκίου.

POLYSTRATUS,
ἔ Lucianus.

EΓὼ οὖν, ὃ Λυκίον, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἅπαντα πομπῶς ἐν ἑσθροῦ τῶν ἐν νοίαισιν ἔδειξέν, ἢ τι μὲν ἐκ τῶν συγγράμματων οὐδ' ἔδειξεν οὐδ' ἔδειξεν ἑστῆς ἀντιλήψεως, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀνοίας σωτηράφειδον. τὸ

EGo, Luciane, inquit mulier, aliàs quidem magnam tuam erga me benevolentiam euidenter perspexi: tum etiam honorem ex libello edito per te mihi habitum, nõ obscure

ΚΚΚ ΝΟΝ

ἢ μόνον ὡς ἄν εἴδης, τοῖον δὲ
 ἔστιν. ἢ δὲ ἄλλως μὲν χαίρων τοῖς
 λοκατικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ
 μοι δουλοῖσιν οἱ τοῖδοι, γόητων
 εἶναι, καὶ ἡκιστα ἐλευθροῖ τῶν
 φθισιν. ἐν δὲ τοῖς ἰσπανοῖς
 μάστιγι, ὅταν τις ἰσπᾶν ἢ με,
 φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους
 ποιοῦμαι τὰς ὑπερόδους,
 ἐκρυβῶ τε, καὶ ὄντως ἀεὶ ῥι-
 πιδάσσομαι τὰ ὄντα, καὶ τὸ
 πρᾶγμα, χαλκῶν μᾶλλον, ἢ ἐ-
 πᾶν ἰοικύου μοι δουρῶν με-
 κῆρ ἢ τοῖοι οἱ ἴπανοι ἀνε-
 κτοῖσιν, ἔς ὅσον ἄν ὀϊσπαι-
 νόμῳ γυνώσκῃ ἑαστὸν τῶν
 πληροῦσιν πεσοῦν ἰσπᾶν. τὸ
 δὲ πῆρ τοῖοι, ἀκρότητον ἦν,
 καὶ λοκατικὰ φησὶ. καὶ τοὶ
 πομπῶν οἶδα, ἔφη, χαίρων
 τας. εἰ τις αὐτὸς ἰσπανῶν,
 καὶ ἂ μὴ ἔχουσι, πεσοῦνοι τῶ
 νόσῳ, οἶον, εἰ γέροντας ὄντας
 ὀϊσπαι

euntur, se non discrepare, sed parem esse encomio. Quod em-
 que super hoc additum fuerit, alienum est, & aperta assen-
 tationis suspitione non carebit. Atqui ego permultos nomi-
 inquit, quibus voluptati est, si quis eos laudibus cohonestam,
 etiam ea oratione adiecerit, à quibus longè latèque alieni
 sunt: veluti si quis conficiat ætatis vetulos ob iuuenitium

ὁ δὲ λαμοῖνοι τοῖς ἀκμῆς, ἢ ἐπὶ
 ἀμφοῖς οὔσι Νιρέας λέγει
 ἃ ἢ τὸ Φάων ὡς πρὸς αὐτὸν,
 οἴονται ἢ τὸ τῶν ἰπῶνων
 ἀμαρτυροῦσθαι σφίσι καὶ τὰς
 μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνυθέσθαι
 αὐτοῖς, ὡς περὶ ὁ Πελίας ἄνθρωπος,
 τὸ δὲ ἐκ οὔτως ἔχει πομπὴν ἢ
 ἀνὸς ἰπῶνων ἢ τῆμι, ἢ
 τι καὶ ἔργον αὐτῶν ἀπρῶτον
 σα λυατὸν ἢ, ἐν τῆς τοῖς
 αὐτοῦ ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁ
 μοῖός μοι δοκῶσιν, ἔφη, πά-
 σχαν, ὡς περὶ ἂν ἔτι ἀμφοῖς
 φῶντος ἰπῶνων ἀμφοῖς ἰπι-
 θεῖν τις φέρων· ὁ δὲ μέγα ἐπὶ
 τὸ λάτρε φρονεῖν, καὶ ταῦ-
 τα, πρὸς αὐτῶν ὄντι, ἢ τὸν ἑὸν
 τυλόντῃ συντηροῦσθαι λυα-
 μένῃ, ὅτι καὶ γελιότῃ ἢ
 ἡγοῖτο, αὐτοῖς ὡς φῶντος
 νῦν, ὁ δὲ ἢ, ὡς νῦν λέγειν
 πλο. ἢ καὶ νῦν Διὶ τις ἰπῶ-
 νος ἀμφοῖς ἢ τοῦ ἑὸν, μὴ
 πρὸς αὐτὸν ὡς ἰπῶντος πρὸς
 γέδους

annorum vigorem felices
 pronunciauerit: aut illis qui
 informi sunt corpore, Nirei
 aut Phaonis adiungat pul-
 chritudinem. Siquidem ar-
 bitratur immodicis laudum
 testimonijs suas formas im-
 mutatum iri, & senem de-
 nuò repubescere. qua in opi-
 nione Peliam quoque fuis-
 se non sum ignara, Hoc ve-
 rò longè secus se habet: nam
 laus res esset quantivis pre-
 cij, si illa quoque re perin-
 de frui possemus ex eiusmodi
 dementiente superelatione.
 Jam verò tale quiddam
 mihi pati videntur, inquit,
 ita falsò laudati, ac si quis
 cuiusdam turpi facie atque
 deformi, laruam admodum
 venustam offerens appo-
 nat porò ille ob pulchri-
 tudinem sibi vehementer
 placeret, præsertim cum
 hæc ab illo auferri possit, &
 ab occurrente comminui:

unde maiori quoque visu subsannandus foret, natiuae fa-
 ciei deformitate detecta, quam adscititia forma occultauerat.
 Aut per Iouem, si quis pusilla statura existens, indutis co-
 thurnis super magnitudine contendant cum ijs qui toto cu-

χείλους τοῖς ἀπ' ἰσπίδου ὄλα
 πύχα περιχέουσι, ἰμύμυζο
 ἢ ἢ τοῖτο τινός. ἔφη γυνῶν
 κάτινα τῶν ἰπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλῶν καὶ ἰσόμοιρ, μι-
 κρὰν δὲ, καὶ πολλὴν τὸ συμμέ-
 τρον ἀφ' ἑαυτῶν ἔπανῆσαι
 πῶς τινὲ ποιητὸν ἔρ' ἄσμα.
 τι, τὰ τὰ ἄλλα, καὶ ὅτι καλῶ-
 τι καὶ μεγάλῃ μὲν αὐτῶν δὲ
 αὐτῆς ἑκάστη μᾶν ὁ τὸ ὀ-
 μνηκῆς τε καὶ ὄρβιον, πῶ μὲν
 ἀνὴρ ἀνυθῶν ἔπαινω, κα-
 θ' ἄλλο αὐτῶν μὲν πῶς τὸ
 μὲν ὁ, καὶ πῶν χεῖρα ἰωισάσθ, τὸν
 ποιητῶν τε ποικίλῃ τὸ
 αὐτὸ ἄλλο, ὄρβια ὡς ἴδοιτο
 ἰπανυμῆν, ἄρα δὲ τ' παρόν.
 τῶν τινὰ, περὶ ψαυτὰ πῶς
 τὸ δὲ, ἑπᾶν αὐτῶ, πῶ πῶν,
 ὡ οὐτὸς, μὲν ἢ ἀνασλῶναι ποί-
 σης πῶν γυνῶνα. παραπῶ-
 σιον δὲ, καὶ μακρῶ τὸς γυναικῶν
 τῶν Στραβόνιν κ' ποίωσι πῶν
 Σαλῶν

li crebrius occinuisse, eum videret mulierem laudibus vehementer delectari : donec quispiam ex praesentibus admoto ad aurem eius capite, dixisset illi : Desine, o amice, ne mulierem etiam exurgere facias. Non dissimile quiddam huic, multo tamen magis ridiculum affirmabat fecisse Seleuci

bito ex aequo illi collati eum excederent. Mentionem faciebat, & huiusmodi cuiuspiam. Aiebat mulierē quādam ex matronis primarij, alijs quidem pulchram & lepidam, corpore autem pusillam, & cui multum de iustre statura mensura deesse à quodam poeta carminibus celebratam, eum ob alias quidem virtutes quam plurimas, tum quòd forma esset scitula, & corpore magno & prae-grandi: cuius staturam & longitudinem resertator ille Populo conferre non dabat. Ceterum illam laudum illecebris vehementer laetatum esse, quasi mendaci carminis assentatiuncula aliquid exiguo corpusculi modulo accessisset: manum. que gestiendo concussisset. Porro autem poetam hoc il.

Ξηλαίου γυναικα. τοῖς ἔρ
 ποιηταῖς ἀγῶνα πεθεῖναι
 αὐτῷ περὶ ταλάντου, ὅσις ἄρ
 ἄμεινον ἰπανέσαι αὐτῆς πλῆ
 κόμεω. καὶ τοὶ φαλακροὶ ἐπι-
 χανφ οὐδ', καὶ ὁ δὲ ὄρεσι ὀλί-
 γας τὰς ἰαυτῆς τρίχας ἔχε, καὶ
 ἢ ὁμοῦ οὕτω δεικνυμένη πλῆ
 κερφαλὴν, ἀπάντων ἐλότων
 ὅτι ἐν νόσῳ μακρᾶς τῶ ἐπι-
 πόνη, ἢ καὶ τῶν καταράτων
 ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς τρί-
 χας αὐτῆς κλύοντων, καὶ οὐ-
 λους τινὰς πλοκαμους ἀνα-
 πλεκόντων, καὶ σελίνους τὸς
 μηδ' ὄλωσ' ὄντας ἐκατόντων.
 ἀπάντων οὐδ' τῶν τοιέτων κα-
 τεγέλα, τῶν παρεχόντων αὐ-
 τὸς τοῖς λόλοις. καὶ περὶ τῆ-
 στα δὲ, ὅτι μὴ ἐν ἰπαινοῖς μό-
 νορ, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς, τὰ
 ὁμοια ποιοὶ λοκακάνωσ' αὐτῆ
 καὶ ἔξαπατάσθαι θελοῦσι,
 χαίρουσι γοῦν, ἔφην, τῶν γρα-
 φῶν ἀκάνοις μάλιστ', οἱ ἄρ
 πῆς τὸ ἀμορφότερον αὐτὸς
 ἀνά.

Seleuci uxorem Stratoniam
 cen, quæ poëti oblato ta-
 lento certamen proposuit,
 quicumque maiori arte at-
 que ingenio eius comam
 laudibus illustrasset. At-
 qui caput habebat turpi
 deformatum caluitio, cui
 non pauci quidem capil-
 li inerant. Sedenim cum
 deformiter calua esset, o-
 mnibus exploratum ha-
 bentibus, ex diuturno mor-
 bo ægrotanti capillos de-
 fluxisse: nihilo secus ta-
 men audiebat à poëti exe-
 crandis illis assentatori-
 bus, hyacinthinos illius
 crines dicentibus, & mol-
 les quospiam capillorum
 globos nectentibus, ac a-
 pijs nusquam existentem cæs-
 sariem comparantibus. I-
 taque hæc omnia deride-
 bat, vnde adulandi mas-
 teria assentatoribus suppe-
 tit. Addebat præterea il-
 lud non in laudibus tantum

vsuuenire solere, sed in picturis quoque easdem assentan-
 di & decipiendi occasiones homines studiose querere.
 Gaudent enim, inquit, mortales pictoribus, eumprimis

ἀκάσασιν, εἶναι δὲ τινάς, οἱ
 καὶ περὶ πολλοὺς τοῖς τεχνί-
 τας, ἢ ἀφελῆν τι τῆς εἰκῆς,
 μιλιαντέρα γραψάσθαι τὰ ὁμ-
 ματα, ἢ ὅ, τι ἀρᾶ μοι ἰσθῆναι.
 μισσοῖσιν αὐτοῖς πεισθέναι, ἔ-
 τα λανθάνειν ἀδόλους, ἀμο-
 ρίας εἰκόνας κερνοῦστας,
 καὶ ὁδὸν αὐτοῖς ἰοικέσθαι. ταῦ-
 τα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἐλεγε.
 τὰ δὲ ἅμα ἐπαυδῶ τὸ συγ-
 γρᾶμμα. ὅ, ἢ ἢ τὸ οὐ φε-
 ρῶ, ὅτι θεοῖς ἐοικῶν, ἢ ἢ
 καὶ Ἀπολλοῦ εἰκασῶ. ἢ ἢ
 ἐμὲ, γὰρ φεροι, μᾶλλον δὲ ἢ
 πρὶ ἄνακτον ἀνθρωπίνου φε-
 ρειν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε
 οὐδ' ἐκείνα ἠξίωμαι, ταῖς ἡρω-
 ναῖς παραθωπέειν με, Πλω-
 δόνη καὶ Ἀρήτη καὶ Θραυοῖ,
 ἔχ' ὅπως θεῶν ταῖς εἰκόνας.
 καὶ ἢ αὐτὴν τὸ δὲ πᾶν ἐφη,
 τὰ πρὸς τὸς θεοὺς λαοδου-
 μίως, καὶ ψοφοδῶς ἔχω.
 ἢ ἢ τοιγῶν, καὶ ἢ τὰ τῶν
 Κασ-

Theani meam formam conferret: tantum ab-
 uti deabus omnium maximis & præstantissimis comparari postularim.
 Etenim vehementer, inquit, res diuinas horreo, atque sua
 perstitioso animo reuereor. Itaque periculum est, ne et

Cassipéa

verò illis, à quibus paulò
 formosiores depicti sunt. Es-
 se autem nonnullos qui eius-
 modi artificibus iniungerent
 etiam, ut aut aliquid defor-
 matis aut magnitudinis na-
 so detraherent, aut oculorù
 nigritiem atriorem depin-
 gerent, aut aliud quiddam
 quod suæ formæ adiectum
 concupuerint. Deinde frau-
 dulenter imponunt alienas
 imagines coronantibus, qua
 nullo modo illis respondens
 similitudine. Hæc atque e-
 iusmodi dicere solebat, alia
 quidem in libello tuo col-
 laudans, hoc autem vnum
 minime sufferens quòd illam
 deabus Iunoni atque Veneri
 comparaueris. Longè enim
 ista me, ait, aut potius omnè
 humanam naturam excedunt.
 Cæterùm ego ne illud qui-
 dem unquam in votis habui,
 ut præcis heroidibus, nimi-
 rum Penelopæ & Arete, &

Κασσιπέα ἔχει δόξαν, τὸν
 βιούτων ἱπαινον περιμεύει.
 καὶ τὸ Νηρείου ἐκείνη ἄντρο
 ζεῖται, Ἡραρ δὲ καὶ Ἄρρο.
 ἀπὸ τῶν θεῶν. ὣς, ὃ Λυκί
 νι μεταγράφει σὲ τὰ βραχέα
 ἐκείνου, ἢ αὐτὴ μὲν μαρ-
 τυράδα τὰς θεάς, ὡς ἀνέ-
 σους αὐτῆς γέγραπται. οἱ δὲ
 ἀδελφεὶ, ὅτι ἀνίασα αὐτῶν τὸ
 βιβλίον, οὕτω πεινροσῶν,
 ὡσπερ νῦν σοι δάκνεται, οὐ
 μάλα ἀσπιδῶς, οὐδ' ὁμοίως τὰ
 πρὸς τὸς θεούς, ἰδέσθαι τὴν
 σέθεν ἀγαθῆς, καὶ πλημμέ-
 λημα τὸ τοῦ δόξαν, ἢ πομ-
 νοὶ τῆν Κνιδίαν, καὶ τῆν ἐν
 ποίσι ὁμοία λέγειται. καὶ σὺ
 πρὸς μνησὶ τῶν τελευτάων
 ἐν τῷ βιβλίῳ πρὸς αὐτὸν ἀρμ-
 νων, ὅτι μνησὶν ἢ ἀτυροῦν ἔ-
 φησ αὐτῶν, ἐκ ἀναξιδνομῆν
 ἔπειρ τὸ ἀνθρώπων μέτρον
 ἀπὸ πρόσητον τῶν θεῶν
 ποιομῆν. ὃ τὰ ἅπαντα ἐπὶ
 τῆν

Cassipea eam laudem cu-
 pide ac desideranter asse-
 ctasse videar. Atqui Ne-
 reidibus hæc tantum for-
 mæ præstantia opponeba-
 tur, Iunouem & Vene-
 rem religiose coluit. Quo-
 circa, Luciane, ista te fa-
 ctarecantatione iussit trans-
 scribere, aut ipsas dra te.
 statura est, hæc ipsa se in-
 uita per te scripta esse. Te
 autem scire voluit, quod
 libello non mediocriter dis-
 crucietur ita propalam ob-
 ambulante, ut nunc is à
 te informatus est, non nis-
 mium pie neque sanctè ad-
 modum deorum cultum
 perdocens. Existimabat ve-
 rò ab omnibus se visum iri
 non vulgari peccato obs-
 noxiam, si sustineret Vea-
 neri Gnidie aut Hortensis
 se dici similem. Quare te
 eorum quæ libelli tui in ex-
 tremis à te de illa prolata

sunt, iussit ut submonefacerem, quibus eius animi mo-
 derationem omnis fastus nesciam testatus es, quippe
 quæ super humanam mensuram semet non effereat, sed
 terre vicina seruata mediocritate volaret. His ille di-

ἴππῳ αὐτὸν τὸν ἕρῶνδ' ἀνα-
 βιβάζας πλὴν γυναικά, ὡς καὶ
 θεῶς αὐτὸν ἀπακάλειν. ἕξτου
 δὲ σε μὴ ἀξιωτάτην αὐ-
 τὴν ἡγάδα τῷ Ἀλεξάνδρῳ,
 ὅς τῷ ἀρχιτέλει ὁπισθου-
 μένῳ τὸν Ἀθῶ ὄλον μίλασχι-
 ματίσιν, καὶ μορφάσιν πρὸς
 αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρ' ἅπαν ἁ-
 κίονα ἠγάδα τῷ βασιλέως, ἕ-
 χοντα δὲ ὁδοὺς ἐν ταῖς χι-
 ροῖν, οὐδὲ γυναικὶ πλὴν θερα-
 τεῖαν τῆς ἀποσχίσεως, ἀπ' ἑ-
 στέρ αὐτὸν ἡγεῖσθαι τὸ
 γόλημα, ἔπαυσι τὸν ἄνθρω-
 πον, ἢ πῶς ἀπὸ Κολοσσῶς ἀνά-
 πλάσσοντα, ἢ τὸν Ἀθῶ κατὰ
 χόραρ ἴσῳ ἐκίλωσι, μὴ κα-
 τασμικρῶν ὄρ' οὐτῶ μὲ-
 γα πρὸς μικροῦ σώματ' ὁ-
 μοιότητα ἴππῳ δὲ τὸν Ἀλεξ-
 ξάνδρῳ τῆς μεγαλοφυχίας,
 καὶ ἀνδριάντα μέγαν τῷ ἄ-
 Ἀθῶ ἔκλειπ' αὐτῷ ἀνίσταται, ἐν
 ταῖς ταῖν ἀμυνημένων
 ὁμοίωσιν, οὐδὲ μικρῶς εἶνα
 γυν.

magnitudinis, dicens illum sibi hoc facto maiorem statuam
 quam Atho erexisse in hominum animis, apud quos eius
 rei memoria nunquam esset immoritura. neque enim parvi

eis, nunc sui oblitus su-
 per ipsum caelum mulierem
 extollit, deabus illam asimi-
 lans. Postulat verò à te ne se
 met Alexandro incogitatio-
 rem esse putes, qui archite-
 cto quopiam pollicente se
 Atho totum transformatum,
 et ad eius simulachrum ac-
 commodaturum, et totius
 montis vastissima moles re-
 gis effigiem obtineret, duat
 in manibus vrbes haben-
 tem: tam prodigiosis pollis
 citationibus non accrescua-
 nimo, sed opus architecti
 viribus maius esse opinatus,
 hominis temerariam auda-
 ciam comperuit, non ad-
 modum credibiliter Colosa-
 forum magnitudinem effra-
 gendo assequentem. Iussit
 utaque vi suo loco Atho in-
 tactum relinqueret, neque
 montem ita magnum ad tam
 parvi corpusculi similitudi-
 nem imminueret. Laudabat
 autem Alexandrum animi

γυνάμης ἰπαιδῶν οὕτω πα-
 ραδόξως τιμῆς. ἢ ἰαυτῶν οὐδ'
 τὸ μὲν πλάσμα σε ἰπαιδῶν,
 ἢ τῶν ἰπαιδῶν τῶν ἀκούων,
 μὴ γυνώσκων δὲ τῶν ὁμοίότη-
 ταν μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικού-
 των ἀξίαν, μηδ' ἔγγυς, ὅτι
 μηδ' ἀπὸ τινὸς γυνώσκῃ γὰρ
 ὁ Θεός. ὡς ἀφίησι σοὶ ταῦτ' αὐ-
 τῶν τιμῶν, ἢ πεσοικῶσ' τα
 ἀρχίτυπα παραδείγματ' α. σὺ
 δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἰπαι-
 νῶν αὐτῶν, μηδ' ἰπὲρ τὸν πόδα
 ἔσω τὸ πῶδ' ἡμῶν, μὴ ἢ ἰπαι-
 μίση μί, φησιν, ἢ μωδ' ἰπαι-
 ὄντων. ἢ ἀπὸ τοῦ δὲ τοῖς ἰ-
 πῶν ἰπαιδῶν, ἀκούων, ἢ ἀκούων,
 ἢ μῆς οἱ ἀκούων ἢ μῆς Ὀλυμ-
 πιασίων ἢ ἔξιναι, ὡς νικῶσι μί-
 ῆς ἢ σωματῶν ἀνθρώπων τὸς
 ἀνθρώπων, ἀπ' ἰπαιδῶν
 τὸς Ἑλλανοδικῶν, ὅπως μηδ'
 εἰς ἰπαιδῶν τῶν ἀκούων,
 ἢ τῶν ἰπαιδῶν τῶν ἀ-
 κούων ἀκούων ἢ ἰπαι-
 δῶν

δα

aut abiecti erat animi, ho-
 norem adeò amplum atque
 inusitatum cõtèmnere. Quin
 se quoque tuum figmentum
 laudare aiebat, neq; nò ima-
 ginum industriam admirari:
 ceterùm similitudinem non
 agnoscere. Quippe nequa-
 quam dignam esse tantis ac
 talibus, & minimè harum
 esse affinem, sed ne aliam
 quidem mulierem vllam ad
 eos posse aspirare. Itaq; li-
 benter tuos admirandos ho-
 nores ei habitos tibi remittit
 ite, tēq; orat ut natiuo ac
 proprio archetypo suam fa-
 ciem adumbres, vique hu-
 mano more illam laudibus
 illustres, neque pedis modum
 excedat calceus: ne os quoq;
 mihi, inquit, fortè illi occru-
 rendi obturet. Illud quoque
 ut tibi exponerem, mihi in
 mandatis dedit. Audio, in-
 quit, multis confirmantibus
 (num autem verum sit, vo-
 bis viris exploratè comper-

tum) neq; victoribus Olympicis maiores corpore statuas e-
 rigi concessum esse: sed cura esse Hellenodicis, ut ne vnus qui-
 dem veritatem excedat temerè, atq; exactissimè statua expen-

uuu s   datur

και τὴν ἀθλητῶν ἐγκρίσιος.
 ὡς ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λά-
 βουμὴν ψάδιος ἐν τῷ μίτρῳ,
 κατὰ ἡμῶν ἀναπέψωσιν οἱ
 Ἑπανοδικαὶ τῶ ἀπόνα. ταῦ-
 τα μὴ ἐπιγυροῦσιν. οὐδὲ σκό-
 πα, ὃ Λυκίμ, ὅπως μετακο-
 σμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφα-
 ρήσης τὰ βιβλία, μὴδὲ σφα-
 λῆς πῶς τὸ ὄσιν, ὅς ἐκείνη
 πάνυ ἐκτὰ ἀδυσχέρειαν, καὶ
 ἀπεφασκε μεταξὺ ἀναγιω-
 σκομῶν, καὶ πρῆτα ὅ τὰς
 θεὰς ἰδὼς ἄνα αὐτῆ καὶ συ-
 γνῶμῃ, ἀγνοοῦσιν τὴν ἴσως
 θεῶν καὶ αἰχὴ τὰ μὴ εἰ-
 πῶν καὶ αὐτῶ ἰμοὶ βιδόν τῆ
 ἀπῆρ ἰστορεῖ τὸ μὴ ἴδῃ πῶδον ἀ-
 κῶν, ὁδὲ ἐπιθυμῆται, ἰνο-
 ρῶν τοῖς γυρομῶσις. ἰπῶ
 δὲ ἐκείνη ἐπομῆνατῶ, καὶ αὐ-
 τὸς ἀρχομαι. τὰ ὁμοια γινῶς
 σκαρ περὶ αὐτῶν, καὶ παρα-
 κλήσιόν τῆ ἰσῶθον, οἷς ἐπὶ
 τῶν ὁρωμῶν ποδοχορῶ.

datur ad athletæ certamen
 & corporis quantitatem.
 Quocirca tibi videndum est,
 inquit, necunde mentien-
 dâ causam sumamus in mensu-
 ra, ac deinde Hellenodica
 vestram subuertant imagi-
 nem. Hæc profectò ab ipsa
 dicta sunt. Cæterùm tu, Lu-
 ciane, eam cogitationem su-
 scipe, ut diligenter conside-
 res quo pacto libellum muta-
 tum aliter exornes, eaq̃
 auferas, ne impietate addu-
 ctus in deos flagitiosè pec-
 ces, veluti ipsa omnium gras-
 nissimè ista tulit, ac planè
 inter legendum inhorresce-
 bat animo, ac deas ut sibi
 essent propitiæ supplicium
 precabatur. Et sanè igno-
 scendum est si muliebres quid-
 dam passa est. Atqui si veri-
 tas non diffidenda est, ego
 mihi ipse tale quiddam dixisse
 visus sum. Quippe initio
 audiens delictum non ani-

madueri, oculos in scripta defixos habens. Postea verò quàm
 illa mihi fecit indicium, incipio & ipse sentire de illis non
 dissimilia. Ac propemodum consimile quiddam passus
 sum, quod in ijs quæ intuemur, sæpenumerò nobis euenit.

Contem

ἢ μὴ πᾶσι ἐγγύθεν οὐκ ὄ-
 μν τι, καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 αὐτῶν, ὅν ἀκείβεις ἀγαγινά-
 σκον. ἢ ἂν δὲ ἀπεσυνίδη-
 ἐν τῷ συμμίτρῳ ἀγείματα. ὅ-
 ἴδωμεν, ἅπαντὰ ὁμοῦ κα-
 ταφαίνονται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ
 οὕτως ἔχοντα. τὸ δὲ ἀνθρώ-
 πων ἴσον Ἀφροδίτῃ καὶ Ἡρα
 εὐάσσει, τι ἄλλο ἢ ἀντικρὺς
 δεῖν εὐτελεῖσθαι τὰς θεάς; ἐν
 γὰρ τοῖς τοῖδοις, ἐχ' οὕτω τὸ
 μικρὸν μῆσον γίνετα τῆ πα-
 ράθεσσι, ὡς τὸ μῆσον ἀπ-
 ομικρύνεται, πῶς τὸ παρὰ
 νότιον κατασπάρωνον. οἴ-
 ον, ἢ τινος ἄμα βαδίσσειν,
 ὃ μὴ μέγιστον, ὃ δὲ πᾶσι
 τῆ ἡλικίας χαμᾶσι δὲ, ἔτα
 ἀνίσταται ἀπισῶσαι αὐτὸς,
 ὡς μὴ πικρέων θατέρου
 τὸν ἴτερον, οὐδὲ βραχυτέρου
 ἡφρανατανομήν, τῶν χέ-
 νοιτ' ἄν, ἡδὲν ὅτι μάλιστα ἀ-
 κροποδῆτι ἐπιγέρῃ ἑαυτὸν.
 ἀπ' αὐτῶν οὐ μὴλικὸν φα-
 νεῖσθαι,

Contemplantes enim quip-
 piam in propinquo sub ipsis
 oculis constitutum, nequa-
 quam accuratè peruidere
 possumus : at si iusto in-
 teruallo disuncti illud in-
 tuemur, omnia liquidius
 comparent obuiui, & quæ
 bene, & quæ secus se ha-
 buerint. Iam hanc homi-
 nem existentem Iunoni con-
 ferre ac Veneri, quid aliud
 est quàm præfractè eleuare
 tantarum dearum existit
 mationem? Siquidem in es-
 iusmodi comparationibus
 non tam quod modicum est,
 collatione crescit & ma-
 ius fit, quàm quod maius
 est, imminuitur, dum ad id
 quod vilius fuerat, pertra-
 hitur. Exempli gratia, si
 duo pariter incederent, al-
 ter quidem corpore præ-
 grandi, alter verò per ata-
 tem admodum exiguo, pe-
 nè humi repens, tandem si
 æquandi essent, ne alter al-
 terum longitudine excederet; illud nunquam breuiore quan-
 tumuis semet extendente fiet, etiam si summis pedibus ipse
 semet arrepperit. At si eadem ipsis longitudinis obin-
 datis

ψῆδου, ὁ μέλων ἐκείνῳ ἰμι-
 νύψα, καὶ ταπεινότητον ἀρ-
 φανείων ἰανόρ. ὡς αὐτῶν δὲ καὶ
 ἐν τοῖς τοιαύταις ἀκόσμοι, οὐχ
 οὐτως ἀνθρώπων μέλων γί-
 γνῆσαι, λῶντις αὐτῶν θραῖ ἀπα-
 κάλει, ὡς τὸ θεῶν ἀνάγκη ἐκ
 ἀσπῆδα, πῶς τὸ ἐν θείων
 ἐπιπλοῦσθαι. καὶ ἡ ψῆ, ἰαδ
 ἀρετίας τῶν ἐπιγῆτων, ἐπὶ τὰ
 ἑρπῆα ἰατένοιοις τῶν λό-
 γων, ἡθῶν δὲ ὁ τοῦτῳ ἀε-
 τίαν ἔχει ἰαδ ἀρετίας αὐτὸ
 θραῖ. οὐ δὲ τοιαῦτα ἔχον
 ἀκαθάρτων, Ἀφροδίτη
 καὶ Ἡρα ἠλάσσα αὐτῶν ἰαδ
 γαῖα, ὅθῃ θείων. ὡς τὸ ἀ-
 γαῖα τῶν καὶ ἐπιπλοῦσθαι ἀ-
 φάρα, ὅθῃ Ἰνῆ. οὐ γὰρ
 πῶς τὸ σὺ πρόπον τὸ τοῦτον,
 ὅς οὐδὲ ἄλλος ἔχει πῶς
 τὰς ἰαδους, καὶ πρόχρησθαι
 ἰαδχαρῶν. ἀλλὰ νῦν ἐκ οὐδὲ
 ὅπως ἀθροῦν ἰαδουσα τῶν
 μεταβολῶν, ἰαδουσιδόμε-
 θῶ, καὶ ἰαδ τῶν φαιδο-
 μῆα

dandū facilis ac propensus esse consueuisti: at nunc, nescio quo
 fato impulsus tam subitō mores mutaris tuos, omnem laudum
 mediocritatem excedendo. Et qui hactenus laudum eras pat-
 cissimus,

da est equalitas, maior ille
 demittat caput necesse est,
 ac se humiliores ostendat
 oportet. Non secus in eius-
 modi accidit imaginibus, ne-
 que enim perinde tantis in-
 crementis hominis virtus au-
 getur Deo comparati, quam
 Dei magnitudo imminuitur
 ad id quod uilius est in aqua-
 liter deriuata. Atq; si quis
 terrestrium imperitius ad ce-
 lestia oratione temere raptu-
 retur, minorem ille suspican-
 di causam prestaret homi-
 nibus, hoc a se impietati
 impulsu factum esse. Sede-
 nim tibi nulla fuit necessitas
 tot mulierum speciosissimaru-
 pulcherrimudinibus ex-
 tantibus, hanc tam audacter
 cum Venere atque Iunone
 comparandi. Itaq; uide, Lu-
 ciane, quo pacto hoc tam
 graui inuidia te & illam ex-
 oneris. Neq; enim ualde hoc
 moribus tuis familiare est,
 qui ne aliās quidem ad lau-

ἡφ' ἧς ἄλλοι ἐν τοῖς ἰσπανοῖς
 ἀναπέμφνας. ἀπὸ μὲν ἰκῆς
 νο ἀσχωθῆς, ἢ μεταρρυθμῆς
 τ' λόγον ἢ δὴ ἀσχετοσύνην.
 ἐπὶ καὶ Φειδίας φασι μὲν οὕτω
 ποιῆσαι, ὅποτε ἔφαρτο
 τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. εἰς
 τα ἦρ' αὐτὸν κατόπιον τῶν
 θεῶν, ὅποτε τὸ πρῶτον ἐ-
 ναπύτας ἐπέλεκεν τὸ ἔρ-
 γον, ἰπαύειν τ' ἀτιμῶν
 τι, ἢ ἰκαύντων. ἢ τι ἄλλο δὲ
 μὲν τὴν εἶνα, ὡς παλαιῶν, ὁ
 δὲ, ὡς ἰωμυκίστην τὸ πρό-
 σωπον, ὁ δὲ ἄλλο ἀπὸ τι,
 εἰ τ' ἐπὶ τῆ ἀπικαίῃ οἱ
 θεῶν, αὐτοῖς τ' Φειδίαν ἰκλῆ
 δάμνην ἰαυτὸν, ἰπανορθεῖν
 καὶ ῥυθμῆς τὸ ἀγαθόν,
 πρὸς τὸ τοῖς πλείοσι δο-
 κοῦν. οὐ γὰρ ἦν το μικρὰν
 εἶνα συμβεβηλὸν ἄμουν τοῦ-
 του. ἀπὸ δὲ ἀναγκῶν ἢ
 πᾶρξεν, τὸς ποτὸς περὶ ὅτι
 ροῦ ὁρᾶν τ' ἐνὸς, ἢ τ' Φειδίας
 λῶ.

eium imaginem emendasse. Neque enim mediocre aut contemo-
 nendum esse existimabat populi tam numerosi consilium,
 sed hoc sibi persuaserat necessario fore, ut multi semper
 plus plam vnus peruiderent: tamen ipse semet Phidiam
 esse

cissimus, nunc in eisdem es-
 fundendis, omnium appar-
 rei intemperatissimus. Sed
 ne hoc quidem dedecori iu-
 bi fore putato, si orationem
 iam editam adhibita lima
 retractes: quandoquidem
 hoc Phidiam quoque fecis-
 se perhibent, quo tempore
 apud Eleos Iouem iam ab-
 soluerat. Stetisse enim illum
 post ianuam, ubi primum os-
 pus in lucem productum ho-
 minibus visendum ostendis-
 set, sub auscultasse quid
 quisque spectantium lauda-
 ret aut reprehenderet. Ce-
 terum hic quidem nescum re-
 prehendebat, quasi plus æ-
 quo crassiolem: alius verò
 faciem tanquam oblongam:
 tertius aliud quiddam picto-
 ri vertebat vitio. Deinde di-
 gressis spectatoribus, rursus
 Phidiam semet conclu-
 dem correxisset, atque ad multo-
 torum opinionem et iudicium

ὡ. ταῦτά σοι ἀπ' ἐνάυς λο-
 μίσω, καὶ αὐτὸς παραπῶν, ἐ-
 ταίρος τε ἀνους ἔρ. Λυ.
 Πολύστρατε, οἷσ' ἄρ' ῥήτορι-
 διλήθεις μὲ; ῥῆσιγ γοῦ οὐ-
 τω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν
 ἑσῶν τῶ ἐξυλώχας κατὰ
 τὸ συγροῦματ' ὅ, ἄς μιν
 δ' ἐπιπίδα μοι ἀπλορίας ἐτι
 καταλείπεισθαι. πῶλυ ἀπ'
 ἐκῆνόν γι οὐ δικαστὸν ἐποίη-
 σαι, καὶ μάλιστα οὐ, ἐρῆς
 μὲν κατασφραγίς τῶ βι-
 βνίου, μὴ παρόντ' αὐτῶ ἔ-
 σιωπηρῶς. ῥῆσιγ δὲ, οἴμα,
 τὸτό δὲ, κατὰ πῶ παροι-
 μίαν, μόνον θιοντὰ κρατῆρ.
 ἄς οὐδ' ἄρ' θαύμασθον, ἂ καὶ
 ἡμῆς ἐάλωμεν, οὐτε ὕλατ' ὅ
 ἡμῖν ἐκχρησῆτ' ὅ ἔτι ἀπλο-
 ρίας ἀπλοθεσίας, μᾶλλον δ'
 τὸ ἑσῶν ἀλώματα, οἱ αὐτοί,
 κατηγοροὶ καὶ δικα-
 γαὶ ἔτε. πότρε δ' ἔρ' ἰδίαις,
 ἀγαπίς τοῖς ἐγώσμοις
 ἑσῶ.

hensis simus, neq; aqua nobis effusa; neque respondendi facultate concessa. Quin potius illud omnium est absurdissimum, si vos & accusatoris & iudicis officio iuxta functi essetis. *Ut*rum ergo vis, ut rebus iam senatusconsulto decretis

contentis

esse non ignorabat. Hæc tibi ab illa venio adferem, qua & ipse non possum non probare, ac tibi suadere et facias, qui & singulari familiaritate & benevolentia tibi coniunctus sim. L. V.

CIAN. Hactenus quidem ignoravi, Polystrate, te tantum esse rhetorem. Itaque orationem iua prolixam, ac eufasationem iua verbosam aduersus libellum meum effudisti, ut nullam parandæ apologiæ spem mihi fecerim reliquam. Verum enimvero in hoc forensis iudicij rationem & morem egressi estis, cum primis verò tu, quod lucubrationem meam indicta causa condemnaueris, non assisente illi patrone. Facillimum autem, ut opinor, illud est, iuxta paræmiam, solum currem vincere. Itaque nihil mirandum est, si nos compre-

ἡσυχίαν ἄγω, ἢ κατατὸν ἱμερ
 ρῶον ποικιλῶ, παντοδίαρ
 τινὰ συγγράφω; ἢ δώοντι μοι
 ἔφισιμόν τινα γήραδα τῶν
 δίκων; Πο. ὑὸ Δί, ἕως ἔχης
 τι δίκων ἀπῶν, οὐ γὰρ ἀντι
 δίκων, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐπι
 λῶν ποίησα τῶν ἀπλογίαν.
 ἐγὼ δ' ἢ ἢ σωξίτατα βλάβη
 τοιμῶ ἐπὶ τῆς δίκης. Λυ.
 ἀπ' ἡκίνο ἀναρῶν, ὃ Πουδ
 στρατε, ὅτι μὴ κείνης παρῶ
 σης ποίησμαι τὸς λόγους. μα
 κρῶ γὰρ ἄν οὐτως ἀμείνον ἕ
 νῶν δὲ ἀνάγκη, ἀπ' ἐνθῆς
 ἀπλογίαν. ἀπ' ἡ μοι
 τοῖσι ἀγγελιαφόρῶ γήρα
 πρὸς αὐτῶν, οἷσ' παρ' ἐκεί
 νης πρὸς με γήρασαι, τορμῆ
 σω ἀναρῶσαι τὸν ἕλεον. Πο.
 εἰ ἄρρα, ὃ Λυκίε, τέτο γ' ἐν
 κα, ὡς οὐ φαῦλόρ με ἵποκει
 τῶν ἔξω τῆς ἀπλογίας, παρ
 ρῶν δὲ βραχίων ἀπῶν,
 ὡς ἀρ μάκρον μνημονεύσαι
 μι.

bo iactare aliam. POL. Enimvero illius rei gratia bonum
 habe animum, Luciane, quod me non malum habiturus sis
 in defendendo responforem aut interpretē, si quam paucissim
 meis dicere conatus fueris, quod facilius memoria complectar
 singu.

contentus quiescam, an po
 tius iuxta Himeræum poē
 tam, palinodiam quandam
 conscribam? Aut dabitis mi
 hi, prouocandi copiam ad a
 liud iudicium? POL. Sanē
 per Iouem, dummodo has
 beas quod probabiliter ex
 iuste ad obiecla respondere
 possis. Neq; aduersarijs præ
 sidentibus, ut tu ais, sed am
 cis cognoscentibus causam
 perorabis tuam. Ego verò
 vna tecum iudicium perypen
 dere quoque paratus sum.
 LUCIAN. Athoc me non
 mediocriter conturbat, Po
 lystrate, quod illa non præ
 sente causa mihi dicenda
 sit. etenim hoc longè fue
 rat præstabilius. Nunc verò
 mihi iusso velim nolim ne
 cessarium est defensionem
 aggredi. At si pollicitus fue
 ris, te talem mihi fore apud
 illam internuncium, qualem
 illius apud me egisti, a aude.

μι. Λυ. καὶ μὲν πάντων μὲν ἔδει
 μακρῶν τῶν λόγων, πῆς οὐ
 το σφοδρῶν τῶν λαλιῶν οὐδ' αὖ
 ὄμως δ' ὁ ἴνικα ἐπιτιμῶμαι
 τῶν ἀπλοχῶν, καὶ παρ' ἑμοῦ
 εἶναι τοῦδε αὐτῆ ἀπαγγελίᾳ.
 Πολυ. μηδ' αὖτως, ὦ Λυκίε,
 ἀπ' ὅσπερ αὐτῶς ἐκείνης παρ
 ρέσκεις πρὸς τὸν λόγον, εἴτ' ἐ
 γὼ μὴ ἴθιμαί σε πῆς αὐτῶν.
 Λυ. οὐκοῦν, ἰσθλὴν ὄντων
 σοι δοκῆ, ὦ Πολυστράτε, ἢ μὲν
 πάρεσι, καὶ περὶ ἑκείνης δι
 κασθῆ ἰκάνει, ὅπου οὐ παρ'
 αὐτῆς ἀπαγγελίας, ἡμᾶς δε
 κτῆ τῶν δευτέρων λόγων ἐ
 νάρχισται. καὶ τοι (ὅ γ' ἔδ.
 κινῶσθε πῆς δὲ ἀπ' αὐτῶν, ὅτι πονε
 υα) εἴθι οἶσθ' ὅπως σφοδρῶτερόν
 μοι τὸ πρᾶγμα ποιοίησθε.
 καὶ ἄς ὄρῃς, ἰσθλὴν ἡδύ, καὶ
 δίδοικα, καὶ μονονυχί καὶ
 ὄρῃσιν αὐτῶν οἶμα, καὶ τὸ πρᾶ
 γμα ποτὶ μὲν μοι τῶν παρα
 χλῶν ἐπισημῶν. ἀρξομαι δ' ὀ
 μως, οὐ γ' οἶσθ' ὅτι ἀναδύ
 ναι, ἢ δὴ παρ' ὄψεως. Πο. καὶ νῦ
 Δία

mihi iniecit perturbationem. Attamen incipiam: neq̄ enim il
 la iam praesente mihi patet locus effugij. POL. Verum per

Iouen

singula. LVC. Atqui ad
 modum mihi opus fuerat o
 ratione longissima ad tam
 vehementem & acerbam ac
 cusationem refellendam. In
 tuam tamen gratiam quan
 tum potero defensionem de
 curtabo. Itaque illi haec a
 me annuncianda curabit.
 POL. Nullo modo, LUCI
 ANE, sed tanquam illa praes
 ente orationem habebis.
 Deinde ego te apud illam
 imitabor. LVC. Proinde
 quando ita tibi videtur. Po
 lystrate, illa praesid est, sed q̄
 praedixit videlicet, quae cum
 que tu ab illa mihi annun
 ciasti. Nobis autem secunda
 oratio exordienda est. Et
 sane non verebor hoc tibi
 palam facere quod mihi ac
 cidit. Nescio quam mihi tre
 pidatione incusseris, ut pla
 ne mediculoso sim animo: &
 quemadmodum vides, iam
 totus sudo & horreo, ac
 tantum non illam videt
 videor, ipsaq̄ res magnam

Διαφορὰ τὴν ἀμύσησιν ἐπι-
 πρῶναι τὸ πρῶτον· φασὶ δὲ
 ἔξω ὄψεσ, καὶ πρῶτον, ὡς
 θαρρῶν λέγει τὸν λόγον. Λυ-
 γῶσε, ὡς ζωακῶν ἀείση, με-
 γάλα, ὡς φῆς, καὶ ὡς τὰ
 μίτρο ἰπαινέσας, ἔχ' ὄρω ὅτι
 τηλικῶν ἰπῆνισα, ἠλίον
 αὐτῆ σὺ τῶ ἐγκώμιον ἰπῆρ
 σὺ αὐτῆς ἐξυμῶσας, τὴν πρῶ-
 τὸ ὄριον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τι-
 θεύσει. σχεδὸν ἔξ ἀπάντων
 τῶ μείζον, ὡς ἔρηκα περὶ αὐ-
 τῆ συγγνώμῃ, ἢ μὴ καὶ ταύτην
 ἴσῃ περὶ γραφῆ τὴν ἠύονα,
 ἢ ἀγνοίας μετ' ἀλαθῶσιν. ἢ
 ἔξ ἂν ἄλλῳ πρῶ αὐτῆ γραφῆ
 μὴ. ὡς ταύτην ἔχ' ὄπως
 ἰπερβάλλωσα τὸς ἰπαινέσας,
 ἀπὸ πρῶν καταδέξασθαι
 μοι δοκῶ τῆς ἀξίας ἔρηκέ-
 ναι. σκόπε γοῶν, ἠλίον τῶ
 παρῆλιον, ὡς ἀμύσησιν
 εἰς ἰπιδίξιμ πρόπυ χησῶ
 καὶ γνώμης ὄψεσ. ὡς ὄσοι τὸ
 ὄριον

do reliquis excelleret, sed mihi multò minus dixisse
 videor, quàm rei dignitas exigebat. Igitur considera, quan-
 tum à me solidæ laudis testimonium prætermisissum sit,
 quanta significatio ad faciendum iudicium vitæ opti-
 mæ & mentis probatissimæ neglecta. Nam^b quibuscunque

Iouem magnam vultu præ-
 se fert beneuolentiam. Viden^r
 ut lata sit atque alacris, &
 mansueta animo: quare sum-
 pta audacia animo præsen-
 tis oratione aggredere. LV.

Ego te, feminarum præ-
 stantissima, mirificè, ut ais,
 & præter modum laudata,
 non video quo tanto præ-
 conio tuas virtutes extule-
 rim, quanto te ipsa nobilita-
 ris encomio, cum Deorum
 cultum ita in magnis pone-
 re soleas. Hoc enim fer-
 mè omnibus quæ à me di-
 cta sunt, maius est, atque ex-
 cellentius. Et precor ut be-
 nignè mihi dei veniam, quòd
 neque hac adscripta imagis
 ne te honestarim, quæ ob-
 stante ignorantia nunquam
 mihi in mentem venit. Ne-
 que enim aliam ante hanc
 depinxissem citius: non ut

hac adiuncta aliquo mo-
 do

θεῶν μὴ ἐν παρίργω οἰθεοῖν,
 οὐδοὶ καὶ τὰ πῆς ἀνθρώπου ἄ
 εἶσοι ἄν ἄψ. ὡς ἂ πάντας
 μεταπορεύσει θεοὶ τὸν νό
 ζον ἢ τὸ ἀγαθὸν ἵπανορθώ
 σαοῦ, ἀφελῆν μὲν ἔν ἄν τι
 ἑλμύσσαι αὐτῷ, πῆδῶσω
 δὲ καὶ τῷτο, ὡς τινα λῆφα
 κλῶ τῷ πάντος ἔργῳ, καὶ λο
 ροφῶν ἱπ' ἐκῆνον μὲν τοὶ καὶ
 πάννυ ποικιλῶ σοὶ ἑδύσαι πῶ
 χᾶνυ ὁμοπολῶ ἱμῶ ἔξ ἱωα
 νῶσαν. ὅ τὸ μῆτριον τῷ σῶ
 πρῶτον, καὶ ὅτι μὴ δὲν ἴπρι
 πῶτις μὴδὲ τύφου μισθῶν
 ποιήσῃ σοὶ ὁ παρῶν ὄν. ὅ
 τῶν πραγμάτων, οὐ τὰ βιαῦ
 τα αἰτιασαμένη τοῦ νόζῳ,
 ἱπισθῶσω τῷ ἱπᾶνον πῶ ἄς
 λῆθεαυ. τὸ ἔξ μὴ πῆαρπᾶ
 ζην τὰ βιαῦτα τῶν ἱκω
 μῶν, ἀπ' αἰδῆσαι ἱπ' αἰ
 τοῖς, καὶ μῆζῳ, ἢ κατὰ σῆ, ἔ
 νου λῆζην, μῆτριος καὶ λυμο
 τικῆς τι. ὅ Διανοίας δῆζ
 μᾶ δῆ. πῶλῶ ἀπ' ὄτω πῆρ
 ἄν πῆς τὸ ἱπανῆδου αὐτῷ
 ἔτω

iores esse testari, quam ut tuæ mediocritati conueniant,
 moderati & popularis animi est iudicium. At tu quana
 to impensius hoc erga laudes affecta es animo, tanto te dia
 gnorem

moris est deorum immo
 talium numina non negli
 genter colere, illi quoque
 in humanis actionibus opti
 mi censendi sunt. Itaque
 si omnis oratio retexta dea
 integrò mihi exornanda so
 ret, & imago emendan
 da, nihil esset quod per
 peram adimere auderem;
 illud verò effem addiu
 rus, tanquam totius cor
 poris caput atque fasti
 gium. Magnas ergo me tibi
 gratias debere hoc no
 mine non diffuebor. Si
 quidem ego cùm animi tui
 moderationem laudassẽm,
 & quòd nihil procacita
 tis, aut insolentia, au fa
 stus tanta tibi conciliaffet
 rerum magnitudo: his tu
 in oratione mea reprehẽn
 sis, veram laudandi ratio
 nem compleuisti. Quippe
 tales laudationes non aui
 de arripere, sed hisce audi
 tis rubore affici, easque ma

ἔτα δὲ καμνήν τε γλάναν, ὅτι
 ὄτι φάσι τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς
 ἀρετῆς ἀφραίναντα ἀντιπρὸς
 ἀρετῆς ἐστὶν τὸν ἄριστον λό-
 γον περὶ ἀλλήλων ἐπι τοῦ πρᾶ-
 γματός ἐρομένους τινός, ὅπως
 ἀντιπρὸς τὸν ἄριστον γλάναν, ἢ δὲ
 ξηρῶς, ἢ φησὶν, καταφρονήσαν-
 τας αὐτῶν ἢ ἀπὸ καὶ αὐτῶν, ἢ τις
 ἔροίτο μὲν, τίνος ἐσὶ μάλιστα
 ἐπαινεῖν ἀξιοί, ὅπόσοι ἐπαινεῖ-
 θαι μὴ θέλουσιν. ἀλλὰ τὰ αὐτὰ
 μὴ ἴσως ἐξ ἀνάγκης, καὶ πορ-
 ρῶ τὸ πρᾶγμα. Ἐπεὶ ἔστι
 οὗτο καὶ ἀφροσύνη, τὸ ἐπι-
 δεῖν, ὅτι τῆς ἐν Κριδίῳ, καὶ
 Κηφισῶν, καὶ Ἡρα, καὶ Ἀθλῶν,
 τῶν μορφῶν ἀναπλάστων, ἢ
 κασσα. τὰ αὐτὰ ἐκ μὲν ἀφρο-
 ξη, καὶ ἀπὸ τὸν νόστον. περὶ
 αὐτῶν δὲ τὸν ἔρω. καὶ ἐπι
 πάλαι οὕτως ὁ λόγος, ἢ
 πρὸς αὐτὸν ἢ ποιητῶν ἢ γρα-
 φῶν, τὸς δὲ ἐπαινεύοντας καὶ
 μακάρον οἰμῶν, ἢ καὶ χάμαι, ἢ
 Βαδύλιν, ὅσπερ ἡμῶν. ἀλλὰ μὴ
 ἐπὶ μέτρον φέροντο. ἰδὲ

ἔροιν

vos. Ego verò laudantes maiori libertate dignos esse censeo;
 & tamen si humani aut gresum incedant, quemadmodum nos;
 nec vlla versiculorum inferantur magniloquentia. Etenim

gnorem esse ostendis, quæ
 immodicis laudibus certatim
 celebreris. Ac penè tibi res
 iuxta Diogenis cecidit sententiam,
 qui interrogante quopiam, quo pacto quis
 gloriam potissimum consequi
 posset: Si gloriam, inquit, contempserit.
 Dicerem nimirum & ipse interrogante
 me quopiam, quinam laude digni
 essent, maximè quotquot laudari
 gravatè ferunt. At hæc aliena sunt,
 & præsentii instituto parùm
 respondentia. Caterùm de quo
 mihi respondendi cura incumbit,
 illud est, quod Veneri Cnidie,
 atque ei quæ in hortis est, ad hæc
 Iunonis & Minervæ formam
 tuam effingens comparaverim.
 Hæc, inquam, tibi omnem modum
 excedere, & ultra pedem visa
 sunt. Ad hæc iam mea delabatur
 oratio. Et sane vetus verbum est,
 & poetas atque pictores esse libe-

θερορ γάρ τιδ' ἔπαινε, ἔδ'
 ἔσειν αὐτὸ μίτρον εἰς μί-
 γρην ἢ βραχυτητα νου-
 μοδιτημύριον. ἀπὸ τούτου μὲν
 ἔξ' ἀπαντ' ὄρα ὅπως
 ὑπερβαυμάσται, καὶ ζηλω-
 τὸν ἀφανῆ τὸν ἱπανόμε-
 νον. ἢ μὲν τὰ αὐτῶν ἰγὰ βα-
 διύμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξα ἴπ'
 ἀφείας αὐτὸ ὄρα. ἰκάνο δ' εἶ-
 σε φημι τοιαύτας ἡμῖν τὰς
 ἀφορμὰς τῶν ἱπανυτικῶν
 τέτων λόγων, ὡς καὶ τῶν ἱ-
 πανύτων καὶ ἀκόσι καὶ ὁμοίως
 σοσι περὶ ἡῶδα, καὶ σχε-
 δὸν ἰπ' τὸ τῶ μίγρῶν
 ὄρα καὶ ἐκείνα. τὸ δ' εἶν' ὅ-
 δε μάλα κείνοισι, ἐκ τῶν
 τοῖς ὁμοίοις παραβάσει, ἔδ'
 ἢ περὶ τὸ ἱποδίστρον ποιεῖ-
 ται τῶν παραθέσει, ἀπ' αὐ-
 τῶν περὶ τὸ ὑπερέχον, ὡς
 οἶόν τε, ἰμβιδάει τὸ ἱπανού-
 μνον. οἶον. τῶν τῶν κείνα εἰ-
 πανῶν, ἡποὶ ἀλώπειν' μέ-
 γω εἶν' αὐτὸν, ἢ αὐτοῦρον,
 ἄρα.

cum eo quod vilius est, illud comparauerit: sed si id quod
 offeritur laudibus, quam poterit effusissimè ad excellentio-
 ris archetypum extulerit. Exempli gratia, si quis canem
 laudaturus, eundem dixerit vulpe maiorem esse, aut sele-
 nunquid

laus res quaedam libera,
 cuius licentia nullis men-
 sura aut magnitudinis, aut
 breuitatis legibus adstris-
 cta est: sed in hoc so-
 lo præ omnibus elaborat,
 ut admirandum; ut om-
 nium amore dignum decla-
 ret eum quem laudari.
 Ad ego hac via non inee-
 dam, ne imprudenti duci
 imperitiæ hoc tibi facere
 videar. Illud autem puo
 tibi non obscurum esse,
 eiusmodi nobis esse lau-
 datoriarum orationum oc-
 casiones, quemadmodum
 oportet laudantem vi ad
 demonstrandum compara-
 tionibus, imaginibus, atque
 similitudinibus. Et ferme
 summa in hoc sita est, ut
 ètè aliquid adumbrandi et
 effingendi: quod ita opti-
 mè iudicari potest, non si
 quis quiddam eum simili-
 bus composuerit, neque si

ἄρα σοι ὁ Ζεῦς ὁ Δοκῆ ἐς
 φανῆν εἰδύσαι; ἐκ ἂν εἰ-
 ποίς. ἀλλὰ μὲν οὐδ' εἰ-
 λύκω φάσιν ἴσον αὐτὸν ὑ-
 πάραρον, οὐδ' οὕτω μεγά-
 λως τι ἐπέμνησεν. ἀλλὰ τῷ
 τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαύνου ἀρ-
 τελεῖται, ἢ ὁ λύκων ὄλεον-
 τι εἰοικέναι λέγεται καὶ μέ-
 γιστος καὶ ἀκλύ. ὡς τὸν
 Οείωνος λιυῖα ἐπαύων,
 ἔφη ποιητὴς λοντοδάμαρ
 αὐτόν· οὐτὸς γὰρ δὴ λιυδὸς
 ἐντελής ἐπαύων. καὶ πά-
 λιν, εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ
 Κρότωνος, ἢ Γλαῦκον τὸν
 ἐκ Καρύσσης, ἢ Πολυδάμαν-
 τα ἐπαινῶσαι θέλων, ἔπει-
 τα λέγει ἰσχυρότερον ἐκα-
 σορ αὐτῶν γυναικὸς γυνέ-
 σθαι, ἐκ ἂν οἷα γιλαδῶναι
 αὐτόν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τῷ ἐπαύ-
 νῳ; ὅπου γὰρ καὶ ἐνὸς ἀν-
 δρός ἔλεγεν ἀμείνω εἶν' αὐ-
 τόν, οὐδ' ἐν τῷ ἀπέχρησεν ἄρ-
 πος ἐπαύων. ἀλλὰ πῶς ἐπὶ-
 σσε ποιητὴς ἀνδρίμῳ τὸν
 Γλαῦκον, εἰδὲ Πολυδάμῳ
 Βίαν

nunquid ille laudandi ra-
 tionem tibi callere videbi-
 tur? non utique dixerit.
 Sed neque, quanquam lupo
 illum aequalem esse dixerit,
 admodum laudauit magnis
 ficé. Sed ibi tandem ve-
 ro laus absoluitur, si ca-
 nis leonis similis esse perhi-
 betur, & magnitudine, &
 membrorum robore: ve-
 luti Orionis canem lau-
 dans poeta, leonicidam il-
 lum esse affirmauit. Et hæc
 perfecta laus canis est. Rur-
 sus sicuti Milonem Cro-
 tonitem, aut Glaucum il-
 lum ex Carysto, aut Poly-
 damantem laudare for-
 ret animus, ac tandem va-
 numquenque illorum mus-
 liere robustiorem fuisse per-
 hiberet, nonne iure opti-
 mo ob laudis recordem
 stultitiam deridendus es-
 set: quem si vniut viri for-
 titudinem excessisse dixis-
 set, neque tamen hoc ad cu-
 mulatam laudem suffecis-
 set? At quibus laudibus ille

eminentis ingenij poeta Glaucum extulit, neque Pollucem

βίαν φήσας ἀνατάνασθαι ἀρ-
 αῖσιν ἰανντίας τὰς χεῖρας,
 ἔθ' οὐδ' ἄριστον Ἀλκμήανος τία
 κ' ὄραϊ ὁποῖοις αὐτὸν θεοῖς
 ἔκασαι, μάλλον δὲ καὶ αὐ-
 τῶν ἰκάνων ἀπίφηναι; καὶ ἔ-
 τε αὐτὸς ὁ Γλαῦκ' ἤρα-
 νάκτησεν τοῖς ἰσόροισιν τῶν
 ἀθλητῶν, θεοῖς ἀντιπαύνα-
 ρησ', ὅτι ἰκάνοι ἡμιώαντο
 ἢ τὸν Γλαῦκον, τὸν ποιη-
 τῶν, ὡς ἀσχοδοῦντα περὶ
 τὸν ἵππων, ἀλλὰ ἀσφοκί-
 μου ἀμφω, καὶ ἰτιμῶντο
 παρὰ τῶν Ἐπιλείων, ὁ μὲν ἰωὶ
 καὶ ἀλκίῃ, ὁ Γλαῦκ' ὁ δὲ
 ποιητῆς ἰωὶ τε τοῖς ἀμοῖς,
 καὶ ἰπ' αὐτῶν τέτο μάχισα
 τῷ ἔσματι. μὴ δὲ θαυμά-
 σης, εἰ καὶ αὐτὸς ἔκαστα βυ-
 δούρησ', ὅπερ λέω τῷ ἰπαι-
 νοῦντι ἀναγκάσων, ὑψηλοῦ
 τέρω ἰχθυόσῃ μὲν τῷ παρα-
 δέσματι, τῶτο ἰποδαμόνα
 τ' ὅ τ' ἔλεγε ἰπὲρ δὲ καὶ λο-
 λακίας ἰπικνύδης, ὅτι μὲν
 καὶ οὐ μισῶς τὸς λολακίκοις,
 ἰπαι

altiori usus sim, oratione illud subijecente. Postea verò quam
 in assentationis mentionem incidisti, confirmasti e te
 homines assentatione gratiam eblandientes habere odio,
 lauda

robustissimum, eum eo ex
 aduerso manus ausurum cō-
 ferere, neque ferreum et
 animosum Alcmena filium:
 vides cuiusmodi illum dii
 comparauit, quin potius i-
 psis imaginibus illum quam
 verisimilem expressit. Et ne-
 que Glaucus ipse indignen-
 ter uulsi, Deis inter athleta
 primarijs collatus celebra-
 ri: neque illi vlti sunt aut
 Glaucum, at poetam, que-
 si impie et contumeliosi in
 Deos circa laudes agen-
 tem: sed virique in ma-
 gna fuerunt gloria, et a
 pud Græcos honore et gra-
 tia floruerunt, alter quidem
 ob præcipuum inuicti ro-
 boris specimen, nempe Glau-
 cus: poetia verò cum pro-
 pter alia, tum in primis ter-
 doctissimi carminis editio-
 nem. Itaque ne mirandum
 tibi veniat, si et ego assimi-
 lare volens, quod laudanti
 pernecessarium est, exemplo

ἰπανῶ μὲν σε, καὶ δὲ ἐκλεῖ
 ἄνωσ ἰθίλα δὲ τοὶ Ἰακρινῶν,
 καὶ οἰεῖσαι τό, τε τῷ ἰπανοῦ
 τῷ ἔργον, καὶ τῷ τῷ λόγῳ
 κῶ Ἰπρβολῶ. ὁ μὲν ἔρ ἰός
 δαξ, ἄτε τῆς χείρας ἔνκα τῆς
 ἰαυτῷ ἰπανῶν, ἀληθείας δὲ
 ὀλίγον ποιῶμεν τῷ πρὸς
 ποίαν, ἅπαντα Ἰπρπανῶν
 οἴται δὲ, ἐπιψωδῶμεν,
 καὶ πρῆσθεις παρ' αὐτῷ τὰ
 πλείω, ὡς μὴ ἄν ὀκνηῖσαι καὶ
 τὸν Θεορίτῳ ὀμροφότερον
 ἔφρωα τῷ Ἀχιλλῆος, καὶ
 τὸν Νέστορα φᾶναι τῶν ἐπὶ
 Ἰλιον στρατωσάντων τὸν νό-
 τατον ἄν' Διομόσῳ δὲ ἄν
 καὶ τὸν Κροῖσι ἦδ' ὀξυμοχ-
 τιρον εἶναι τοῦ Μελάμπο.
 δῶ, καὶ τὸν Ἰφνέα ὀξυ-
 τιρον διδορκεῖναι τοῦ Λυ-
 κείως, ἰὺ περ μένον ἰερδῆ.
 να τι ἐπίσῃ ἐπὶ τῷ ψόσῳ
 τι. ὁ δὲ καὶ αὐτὸ τῆτο ἰπα-
 ῶν, ἔχ' ὅπως ἐδ' ἄν ψόσ
 σαιτό τι, ἢ πρὸ αὐτῶν μῆ-
 δὲ ὄλωσ πρῶσόντων, τὰ δ' ἦ-
 πᾶρχοντα αὐτῷ φύσα ἀγα-
 θῶ,

laudo te equidem, nec aliter
 fieri conveniebat: sed enim
 ego tibi & laudantis opus
 & adulatoris demeritien-
 tem supererotionem & discen-
 nere & diffinire volo. Ita-
 que assentator quaecumque
 sui compendij gratia lau-
 dat: nulla veritatis ratio-
 ne habita, ea omnia immo-
 dicis laudibus extollenda
 esse existimat. Impudenter
 autem mentiendo, plura ad-
 dit de suo, adeo ut non ve-
 reatur Thersien quoq; for-
 ma turpissimum, ipso Achil-
 le pulchriorem esse osten-
 dere, ac Nestorem inter
 omnes eos quotquot ad Iliū
 pugnatuū venerant, natu
 esse minimum. Persanctē
 quoque deieret Cræsi fi-
 lium acutiori auditu esse
 præditum Melampode, præ-
 terea Iphnea acutius cerne-
 re quam Lyncea, dummos
 do spes aliqua consequendū
 lucri ob mendacium appas-
 reat. Porro autem lauda-
 tor nequaquam mentitur, aut addere solet aliquid quod in
 laudato non compareat: sed ea quibus natura præ-
 diuū

θα, ἡδὲρ μὴ ποδὺν μεγάλα ἢ
 κυραλατῶν ἐπικυβησε, καὶ
 μάλα ἀπίφηνε, καὶ τολμῆ-
 σεον ἄρ' ἀπῆν, ἵππου ἵπαι-
 θέσαι θέλων, φύσει λεῖφορ, ὡρ
 ἴσων ζῶων, καὶ θρομικόν,
 ὅτι Ακρορ ἐπ' ἀνθρείων
 καρπὸρ θέον, ὅθ' ἑατέηλα καὶ
 πάλιν ἐκ ἄρ' ὀκνήσαι φάσαι
 ἀκροπόδων ὁρόμορ ἵππων.
 καὶ ἢ οἰκίαν ἵππων ἡλαλήδ,
 καὶ ἄεσι κατ' οὐνοσμή-
 νων, ἔπει ἄρ', Ζηλὸς πῶ τοῖς
 δέ γ' Ολυμπίου ἐνδοθῶν ἀ-
 λή. ὅθ' ἡλόαξ τῷτο τὸ ἐπ' ὅ
 ἡδὲρ περὶ τῆς συνώτου καλὸς
 βης ἔπει, εἰ μόνον τι παρὰ
 τοῦ συνώτου λαβῆρ ἰππίσων.
 ὅπρ' Κωσῶν ὁ Δημητρίου
 τῷ πολιορκητῷ ἡλόαξ, ἀ-
 πάντορ αὐτῷ τῶν πῆς τῶ
 λοκακῶων καταναλωμῶων
 ἵππων ὑπὸ Βηχὸς ἐνοχλοῦμε-
 νορ τὸν Δημήτριον, ὅτι ἡμ-
 μελῶς ἐχρίμπετο. εἰ μόνον δέ
 τοῦτο

ditus est bonis, tametsi non
 admodum magna sint, ex-
 tollit, ac maiora cumulatione
 rāq̄ esse ostendit. Nec dubi-
 taret dicere, equum laudare
 volens, natura leuem (ve ea
 scimus esse animantia) &
 cursu valentem:
 Ille per intacta segetis
 vel summa volaret
 Gramina, nec tenera
 cursu læsisset aristas.
 Rursus non formidaret di-
 cere velocipedum cursus e-
 quorum. Præterea si domus
 elegans & sumptuosissime
 exornata illi laudibus illu-
 stranda foret, nihil hæstitas
 bundus diceret:
 Talis & intus erat magni
 Iouis aula suprema.
 At hūc versiculū assentator
 etiā subulci scrophasci fors-
 didissimo tugurio accōmos
 dare auderet, si qua modo
 muneris à sybota recipiendi
 spes reluceret: veluti Cynathus ille Demetrii Poliorceie
 assentator, cū iam omnes assentandi rationes & vias sua
 parasitacione consumptas cerneret, laudare solitus est De-
 metrium, quem frequens iussis molestissime infestabat, quod
 dulciter atq̄ modulatè iussiendo sonaret. Non solum autem

hoc

τοῦτο ἑκατέρω ἀντὼν γνώ-
 ρισμα ὄν, τὸ τὸς μὲν λόλα-
 κας ἢ κινῆν καὶ ψόσαοσαι
 τῷ χαίρειοιαι ἔνικα τοῖς ἰπαι-
 συμφοῖς, ἰξάρερον δὲ τὸς ἰπαι-
 σῦντας τὰ ὑπάρχοντα παρᾶ-
 φαι, ἀπὸ ἀκένω ὁ σμικρῶ
 ὁσπᾶπίσειν, ὅτι οἱ μὲν λό-
 λακτοῦ, ἐφ' ὅσον οἶόν τι αὐ-
 τοῖς χεῖνται τὰς ὑπερβολᾶς,
 οἱ ἰπαινοῦτων δὲ καὶ ἐν αὐ-
 τὰς ταύταις σωφρονῶσι, καὶ
 ἐντὸς τ' ὄρων μέντοι. ταῦτά
 τοῖς ἀπὸ ποικῶν ὀλίγα λολα-
 κίας καὶ ἰπαινοῦ ἀληθῶς δέ-
 γματα, ὡς μὴ πάντας, ἰπο-
 πλώης τὸς ἰπαινοῦτας, ἀλ-
 λὰ ὁσπᾶντις, καὶ παρα-
 μτρῆς τῷ οἰκέτῳ μίτῳ ἐς
 κότερον, φέρ' οὐδ', ἂ δολῆ,
 πρόσγει τοῖς ὑπ' ἑμοῦ ἄρη-
 μέθοις τὸς λιανόνας ἀμφοτέ-
 ρους, ὡς μάθοις, εἴτε τὸτῳ,
 εἴτ' ἑκένω ἰοίκασι. ἐγὼ γὰρ
 εἰ μὴ τινα ἄμορφορ ὄσαρ
 ἔφλο τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλας

hoc discrimine uterq; ab al-
 tero interno sci potest, quòd
 ij qui ad assentationem eru-
 diii sunt, non vereantur ad
 gratiam laudatorum inue-
 recundè mentiri : laudato-
 res verò, corporis animiq;
 dotes plus iusto extollere :
 sed ☉ in hoc non mediocri
 interuallo inter se discre-
 pant, quòd assentatores ubi-
 cunq; potuerint, immodicis
 vtuntur hyperbolis : porrò
 autem encomiastæ in hisce
 vtendis moderationem ma-
 gistram sequuntur, ac in-
 tra certos fines se cohibent.
 Hæc sanè perpauca ex in-
 finitis adduxi, adulatoris
 ☉ veteri laudatoris signa at-
 que discrimina, ne omnes
 quotquot aliorum concin-
 nandis student præconijs,
 innocenter in suspicionem
 à te rapiantur : sed dili-
 genter discernas, atque v-

trunque proprio pede ac
 modulo metiaris. Age itaque si videtur, ☉ ea quæ à me di-
 cta sunt, ad viriusq; canonem expende, vt cognoscas num
 rectius huic an illi sim conferendus. Siquidem ego si inama-
 bilis atq; odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simula-

τι ὁμοίαν, γόης ἄν, καὶ τοῦ
 Κνωσίδος λοκακικότερον ὄν-
 τος νομοίωμι. ἂ δὲ Λοκω-
 πλου πᾶρρηθον, οἶον πωλυ-
 τού ἴσασιν, ἢ πωλυ ἐν πωλυ-
 οῦ ὁμοίωμα. Ἐν τῷ τόλμα
 ρημα, τάχα ὁ νυνὶ φάης,
 μᾶλλον δὲ ἡδὲ ἄρηκαί, ἰπα-
 οῦν μὲ σοίς τὸ λάτ. Ἐ
 φάειδ, ἀντίρρονον μὲ τοι
 ποίησασθαι ἢ ἰπανορ ἰχθῶ,
 ἀλλὰ μὴ θεοῖς ἀπακίσειν ἄν-
 θρωπον ὄσαν. ἰγὰ δὲ (ἡδὲ
 γὰρ μὲ πᾶσι τὰ τλήθεις
 ἀπᾶν) ἢ θεοῖς γέ, ὃ βελτί-
 σθ, ἄκασα, τεχνιτῶν δὲ ἀ-
 γαθῶν δημιουργήμασι, λίθου
 καὶ χαλκοῦ, ἢ ἰλίφαντος. ὡ-
 ποιημῆσι. τὰ δὲ ἰπ' ἀνθρώπων
 γινώσκοντα, ἢ ἀνδρῶν οἶμα
 ἀνθρώποις ἀνάσειν. ἰκτὸς δὲ
 μὴ σὺ τῶτο ἔν τῶ Αἰθῶν
 ἰπέληφας, τὸ ἰπὸ Φαδῖς πρῶ-
 πλάσμορον, ἢ τῶ τῶ ἕρας
 νίαν Ἀφροδίτῳ, ὃ ποίησας

Πραξίμ

confectis. Iam ea quæ hominum elaborantur industria, hoc
 hominibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi forte
 tu Mimeruam esse suspicata sis, simulachrum illud cuius au-
 ctor atque opifex exiti Phidias : aut hoc celestem Vene-
 rem, quod in Cnido non ita pridem penicillo & coloribus

chro comparâsem, meriti
 prestigatoris vituperatio-
 nem apud te incurrerem, is-
 psoq; Cynætho. adulantior
 esse iustissimè existimarer.
 Sin verò eam quam omnes
 eiusmodi esse non ignoras-
 mus, non erit mihi vehe-
 menter vitio vertenda ista
 audacia. At dices fortas-
 se, aut potius iam dixisti,
 Quod ad pulchritudinem
 laudandam atinei, tibi con-
 cessum sit : sed enim conue-
 niebat laudem nulli unius
 die obnoxiam facere, ne-
 que deabus immortalibus ho-
 minem me existentem com-
 parare. Ego verò (eò enim
 adducor, verum recitare
 non possim) te, ò præstanti
 animi mulier, nequaquam
 deabus comparavi, sed exi-
 miorum artificum monu-
 mentis atque operibus ex

lapide, aut ære, aut ebore

adum

Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ὃ πω-
 ρη πομπῶν ἐτῶν. ἀπ' ὅρα, μὴ
 ἄσιμνον ἢ, τὰ βραχέα περὶ
 τῶν θεῶν δοξάζειν, ὡς τὰς
 γὰ ἀληθεῖς ἐκόντας ἀνεπίφους
 εἶν' ἀνθρώπινη μιμίση ἐφα-
 ρεῖ ποταμόβανα. ἃ δὲ καὶ ὁ,
 τι μάστιγ' αὐτῶν ἐκεί-
 νων ἔπαυσα, ἐκ ἑμὸν τῆτο ὃ
 δὲ ἐξ ὃ πρῶτ' αὐτῶν ἐτε-
 μόμω τῶν ὁδῶν, ἐπὶ ἀπο-
 λοι, καὶ ἀγαθοὶ ποιητῶν, καὶ
 μάστιγ' ὁ ποιητῆς ὁ σὸς Ο-
 μῆρ' ὃ, ὅρ' καὶ νῦν ἀναβι-
 βάσομαι στωγοροῦσόντά
 μοι ἐστὶν αἰα μηχανῆ, μὴ ἐχί
 καὶ αὐτὸν σὺν ἑμοὶ ἀλῶνα.
 ἱρῶσομαι τῶν αὐτῶν, μᾶλ-
 λον δὲ οἱ περὶ αὐτῶ (καὶ γὰρ
 δὲ μνημονούνας, ἐν ποίσεια, τὰ
 χαεῖστα τῶν ἱεράφωδων
 μῶρων αὐτῶ) τί σοι ἐκείνο
 δοκεῖ, ὅποταρ περὶ ἄλμα-
 λότῃ λίγῃ ἢ Βεσηίδ' ὅτι
 κερσὴ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπὶ ἴ-
 θε ἢ Πάτροκλον; ἔτα μὲν
 μικρόν, ὡς ἐχ' ἰκανόν, ἃ μὲν
 ἔχ' ἢ Ἀφροδίτῃ ἰοικῆα ἔστω,

Εἶπε

Veneri similis Patroclum oc-
 cisum defleuerit? Deinde paulò post, quasi parùm esse illam
 Veneri formositatis elegancia parem esse, addit ita inquitens:

Sic

adumbratū fabricauit Pra-
 xiteles. At vide ne absur-
 dum sit talem de deabus o-
 pinionem arumo concipere,
 quarum veras imagines nul-
 la (vt ego arbiuror) huma-
 na industria aut imitatio pos-
 test assequi. Quòd si etiam
 maximè illis te assimilassem,
 non meum hoc erat inueni-
 tum, neq; ego primus hanc
 laudandi viam inueni aut
 aperui, sed poetæ sanè mul-
 ti & eximij, cum primis ve-
 rò Homerus, conicius tuus,
 quem etiam nunc ab infe-
 ris excitabo, vt suo me tuea-
 tur patrocínio: neque peris-
 culum est, ne & ipsa vna
 mecum capiatur. Itaq; ipsum
 interrogabo, aut potius te
 illius loco, (etenim crebra
 lectione monumenta ab il-
 lo multis vigilijs elabora-
 ta, percurreis: quod præcla-
 rè facis) quid tibi illud vi-
 deur, vbi de captiua Brisei-
 de sic loquitur, quòd aurea
 Veneri similis Patroclum oc-

εἶπε δ' ἄρα, φησὶ, λαύσσα
 ζωὴ ἀνὴρα θεῶσι, ὅποταρ
 οὐδ' ὡσαύτα λίγυ, μισθὸς λα-
 πῆνον, καὶ ἀπέρριπτας τὸ βί-
 βλιον, ἢ δίδως αὐτῷ ἔλπον
 θειάσασθ' ἐν τῷ ἱπῶν; ἀλλὰ
 λέγ' οὐ μὴ δῶς, ὅ γε τοσοῦτ'
 αὐτῶν δίδουσι, δ' ἔστιν ὅς
 εἰς αὐτὸν ἰαί τὸτο ἠτιάσας
 τοῦ δὲ ὁ μασίξαι τορμύ-
 σας αὐτῷ πῶ ἀπόνα, δὲ ὁ
 τὰ νόθα ἱσιονμηνάφ' τῶν
 ἱπῶν, ἐν τῇ παραγραφῇ
 τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν
 ἐφθέσθηται, βάρβαρον γυ-
 νοῖκα, καὶ ταῦτα ἱλαίου-
 σαν, τῇ χροσῷ Ἀφροδίτῃ ἀ-
 κάσσαι ἰγῶ δέ, ἵνα μὴ τὸ
 ἰλάθ' ἦτο, δίδοι μὴ ἀνέ-
 χη ἀλέουσα, οὐκ ἄμ' παρα-
 βλάποιμι ἀπόσι θεῶν γυνῶ-
 κα φαυρῶν καὶ μαδιῶσαν
 τὰ πομπὰ ὅπερ θεοῖς ὁμοιον
 ἀνθρώποι ἔχουσιν; ἰαί μὲν
 τοῖ τῷ Ἀγαμέμνον' ὄρα, ὁ-
 στω αὐτὸς φασὶ ἐποιήσατο
 τῶν

quod non suffers coram laudari, non comparem Deas
 rum imaginibus mulierem letam & hilarem, & cum plu-
 rimum ridentem suavisimè, quod homines cum dijs commu-
 ne habent? In Agamemnone verò laudando vide quantum
 Deorum

Sic itaque est mulier la-
 chrymans effata deabus
 Consimilis.

Hæc ergo quoties dixerit,
 num propterea illum odio
 prosequeris, ac librum è
 manibus projecis: an po-
 tius illi eam in laudando
 libertatem permittis? At,
 qui etsi tu illi eandem non
 permiseris, tamen tanta
 seculorum series atque ve-
 tustas illi concessit, ne-
 que unquam inuentus est
 qui hoc in eo malitiosè rei
 prehenderit, neque ille qui
 eius imaginem flagella-
 re ausus est, neque qui ver-
 siculos nothos atque sup-
 positios censoria virgula
 aut obeliscis notare ag-
 gressus est. Iam si illi per-
 missum est mulierem bar-
 baram insuper & ploran-
 tem aureæ Veneri compar-
 rare: ego, ut pulchrius
 dinem taceam, propterea

τῶν θεῶν καὶ ὡς ἱταμιάσατο τὰς ἀκόντας ἐς τὸ συμπετρον ὡς ὄμματα μὲν φησι, καὶ λεφαλλῶ ἱκίλον αὐτὸν εἶν τῷ Διὶ, καὶ Ἄρα δὲ τῷ Ἰούλιῳ, ἄρμον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, Διοκρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη, πῆς ἰσδῶν θεῶν ἀκόντας. καὶ αὐτὸν πάλιν βροτοποιεῖ Ἄρα φησὶν ὁμοίον εἶν, ἢ ἄλλον ἄπο, θεοειδῆ δὲ Φρύγα, τὸν τῷ Πειάμῳ, θεοεικλον πομπάκισ τὸν Πηλέως. ἀπὸ ἐπάνεμι αὐθὺς ἐπὶ τὰ ζωα. καὶ αὐτῶν παραδειγμάτων. ἀκείας δὲ δὴ πρὸ αὐτῶν ἕξοντ' Ὁ, Ἄρτιμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῷ Ἀφροδίτῃ, καὶ οἷον δὲ Ἀρτιμίδεσι κατ' ἕρεσιν. ἢ μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπος αὐτὸς θεοὺς ἀπακάλα, ἀπὸ καὶ τῷ Εὐφύρβῳ ἰόμω, τῆς Χάειριν ἀπέκασε. καὶ ταῦτα, αἶμας τι διδουμένη. καὶ ὅπως, τοσαυτὰ εἶν τὰ ἰαυτὰ, ὡς μηδὲν εἶν τῆς νοήσεως μίσησιν, ὁ μὲν τῆς θείας ἐκείνησιν ἀκρόσμη-

Deorum existimationi pariter, & quam undique ad cōcinnitatem imagines sumptas à Dijs exprompsit, quem & oculis & capite Ioui similem esse perhibet, porrò Marti cinctura, pectore autem Neptuno, diuidens hominem penè membratim, ad tantorum Deorum imagines collatum. Et rursus hunc homicidæ Marti similem esse ait, ac alium alijs Deo conferens, deformem Phryga illum Priami filium, quoties esse ostendit. Sæpe numero Deo similem Pelidam pronunciat. At rursus ad muliebria exempla regrediar. haud dubiè enim illum alicui dicentem audivisti:

Hæc pulchræ est similis

Veneri, simul atq; Dianæ.

Nō solūm αὐτὸν ἰψὸς homines Dijs cōponit, verū Euphorbi quoq; comam afsimilauit

Gratijs, & hanc sanguine madentem, & puluere deturpatam. In summa, earū rerum tanta est apud Homerū copia, ut nulla sit pars poëseos, quæ non diuinis comparationibus exornata

nata

κικόσμηται. ὡς ἢ καὶ ἕνα
 ἱξάληλίσθα, ἢ καὶ ἅμην τὰ
 ὁμοία τομᾶν ἱφάθα. οὐτὼ
 δὲ τὸ κατὰ τὰς ἀπόνας, καὶ
 τὰς ὁμοιώσεως, ἀνάθωρον ἱ-
 σπῆ, ὡς Ομηρ. Ὁ καὶ τὰς θεὰς
 αὐτὰς ἐκ ὠκυσην ὅφ τῶν
 ἰλαπλόων ἰπενύσαι. τὸς γῆρ
 τῆς Ηρας ὄφθαλμὸς ὅτις τῶν
 βοῶν ἕκασον. ἴτηρ Ὁ δὲ τις
 ἰοθλίφτερον πλὴν Ἀφροδίτῃ
 ἱφῆ. πλὴν μὲν γῆ ροδodάκτυ-
 λομ τὶς ἀγνοᾷ, τῶν μὲν ἐπ'
 ἱλάχιον τῆ Ομήρου νοῖοσα ὡ
 μιμηκότων : καὶ τοὶ τὰ μὲν
 τῆς μορφῆς ἔτι μικροτέρα, ἢ
 τις θεῶν ἱοικῆσαι λέγεται, ἀλ-
 λὰ τὰς πεσηγοείας αὐτὰς
 πόσοι ἱμιμῆσαντο τὰς τῶν
 θεῶν, Διονύσιοι καὶ Ηφαι-
 σίωνον, καὶ Ζεῦσανον, καὶ
 Ποσειδῶνιοι καὶ Ερμῶδοί περ
 Ὁ γορῶμοφοι. Λητὼ δὲ, γυνὴ
 τις ἱξάλῃς Ἐθαγόρου, τῷ Κυ-
 πρίῳ βασίλειῳ, καὶ ὁμοῦς ἐκ
 ἡγανέκτησον ἢ θεὸς, ἄνωγα
 μέγῃ δίδον αὐτῷ, ὡς περ πλὴν

Niόβην,

καὶ Zenones, Ὁ Mercuriales nominati sunt? Fuit quaedam La-
 róna Euagoræ Cypriorum regis vxor: nec tamen dea
 indignata est, quamuis illam in lapidem, quemadmodum

Niobens

nata sit. Itaque aut hæc de
 luci perperam scripta expuna-
 gantur; aut mihi similia
 audendi libertas non inters-
 cludatur. Tanta verò est
 in similitudinibus Ὁ com-
 parationibus adducendis li-
 centia, vt Homerus etiam
 deas ipsas non dubitavit
 laudare ab inferioribus,
 Nem Iunonis oculos bo-
 uinis comparauit: alius au-
 tem quispiam Veneris pale-
 pebras composuit violis.
 Nam auroram rhododacty-
 lum qui ignorat, vel ex ἡ
 qui minimum operæ in euo-
 uendo Homero ponunt? At
 qui quod ad formam atti-
 net, planè temperantè Ὁ
 moderatè mihi factum via-
 detur, si quis Deo simili
 esse perhibetur. Verùm quò
 numero illi comprehend-
 di sunt, qui deorum ac
 pellationes imitati sunt, ac
 Dionysij, Ὁ Hephæstio-
 nes, Ὁ Zenones, Ὁ Mercuri-

Νόβλω, ἀπεργάσασθαι ἰὼν ἔρ-
 τὸς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δια-
 σιδαί μόνισταί ἐσι πάλυ-
 τωρ, ὅμως τοῖς θεοῖς δυνάμει
 σιρ ἢ λόγῳ ἰπταχόμενος.
 ὡς δὲ γὰρ τὰ πλεῖστα αὐ-
 τοῖς ἐξ ἑρανοῦ ὄσιν, ὡς δὲ πρὸς
 γὰρ σὲ τὸ τοῖδ' ἔργον ψαροδικῶς
 ἀγκαῖσθαι πρὸς τὸν ἑσσανον.
 ἢ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι
 περὶ τῆς μύθου ἐστὶν ἐπὶ τὸ θεῖον
 σὺν ἡμῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἐκ-
 τὸς ἢ μὴ τινα νομίζας ἀ-
 κροάσας ἐνθάδε ἔστιν. ἢ μὴ
 ἢ ἀμυνόμενα, οἱ θεοὶ ἴπα-
 δὲν πρὸς ἡμῶν τὸν Ὀμηρον, καὶ
 τὸς ἄλλους ποιητὰς ἀμύων-
 του. ἀπ' ἑσθ' ἰδὲ τὸν ἄ-
 ριστον φιλοσόφου ἡμῶν ἀντο,
 εἰκόνα θεῶν τὸν ἀνθρώπου ἀ-
 πύτου ἔστιν. ὡς δὲ ἔτι ἔχωρ
 πρὸς σὲ ἀπείρ, Πολυστράτης ἔ-
 νεικα τίττε παύσομαι, ἵνα καὶ
 ἀπ' ἀμνημονύσσει δὲ καὶ τὰ
 ἑρμηνεία. Πο. ἢ οἶδα, ἢ μοι
 τῆτο δὲ κατὰ τὸν ἔτι, ὃ Λυκίον,

μακρὰ
 est. Multa adhuc ad te dicenda supersunt, attamen huius
 Polystrati gratia dicendi finem faciam, ut dicta nostra fa-
 cilius memoria repetita tibi referre possit. POL. Haud

scio, Luciane, num hos mihi amplius promptum factu sit:

Nioben, potuisset conuerte-
 re: ut silentio pratercam
 Aegyptios, qui tamen ex
 omnibus gentibus Deos ha-
 beant infelicissimos, diui-
 nis tamen nominibus ad
 satietatem usque viuunt.
 penè itaque plurima pari è
 cælo illis pertracta est.
 Quare nihil est, quod ob
 laudem hanc vlla animæ
 consternatione perturbata
 fiet, vllionem aut supplicium
 à superis metuens. Nam si
 quid in eo libello aduersus
 Deos peccatum est, tu exa-
 tranoxiam es, nisi putes
 in auditione culpam quan-
 dam esse: de me verò dea-
 rum vllio sumptura est sup-
 plicium, posteaquam ante
 me Homerum & alios poë-
 tas irati superi vlli fuerunt.
 At nondum philosopho-
 rum omnium principem pu-
 nierunt, qui hominem Dei
 simulachrum esse testatus

μακρὰ ἢ ἐρητά σοι, καὶ ταύ-
 τα, καὶ πρὸ τοῦ ἕδωτο τοῦ ἐκχυ-
 νόβου. παραδομα δ' ὁμοίως
 ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν καὶ ὡς
 ὄρας, ἢ δὴ ἀποδοῦναι ἀν-
 τὴν, ἐπιδοῦναι τὰ ὄρα,
 ὡς μὴ τι παραμπεσοῦν ἀπο-
 συγγῆν τὴν τάξιν αὐτῶν,
 ἔτα μοι συνέθεσθαι συμβῆ-
 νῆς τῶν θιατῶν. Λυ. αὐτῶ
 σοι μιλῆσα, ἢ Πολύστρατε,
 ὅπως ἄεσα ἰποκείμεν. ἐγὼ
 δ', ἐπὶ πρὸ ἀπαξ σοι τὸ δρᾶσ-
 μα παραδίδωκα, νῦν μὲν
 ἐκ ποδῶν ἀποστέλλωμαι. ὁπό-
 ταν δ' τὰς ψήφους ἀνακη-
 ρύξουσιν αὐτῶν λειτῶν, τότε ἢ
 ἀν καὶ αὐτὸς παρῆσομαι, ὁ-
 ψόμεν ὁποῖόν τι τὸ τέλος
 τὸ ἀγῶν ἔισα.

calculis, iterum praesto ero, visurus quoniam sinem hoc cet-
 tamen habiturum sit.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α AVDEBO iactare aleam.] In proverbio est, laeta est
 alea: cum sic incipit esse res, ut desistere integrum non sit, quod
 Caesar traiecit Rubiconem usurpavit, & pro euenit tō
 dubio ponitur. Lucianus:

—placet alea fati

Alterutrum mensura caput—

Aleam ab inventore alicam quidem tradunt. Est autem ta-
 bula luforia, quae & latruncularia & pyrgus, & alius, & al-
 neolum

tam enim verbose ista pro-
 loquutus es, ac ultra effu-
 se aquae spacium. Attamen
 quoquo modo meminisse co-
 nabor: & quemadmodum
 vides, iam ista ad illam
 deferre studeo obstructis
 auribus, ne qua pars cla-
 pfa, orationis feriem mihi
 confundat, ac ego deina-
 de à spectatoribus expla-
 sus, ronchis & sibilis il-
 ludar. LVC. Istud sane
 tibi cura erit, Polystrate,
 ut quamoptime respondeat.
 Cæterum ego, quoniam ti-
 bi semel fabulam desalans
 dam tradidi, in praesenti
 quidem excedam è medio:
 proclamatis autem iudicium.

aeolus vocatur, rotunda illa tabella rotula instar, quae mouetur. Idem Lucianus in Harmonide: Itaque iuxta proverbium, In vno viro iecimus aleam. In Saturnaliibus aleam dixit naufragium. Vide quae ibi annotauimus. - b Quibuscunque moris est deorum numina colere.] Viri py, viri sunt optimi. Pietas enim fons virtutum. Vbi autem non pietatis, ibi nihil est boni in homine quantumuis erudito, sapiente, eloquente, potente, opulento. c Poetas atque pictores.] Sentit liberum esse poetis atque pictoribus, impune quicquid velint fingere. Nam poeta nomine aguntur, eoque illis frustra praescribitur. Idem in Demosthenes encomio: Atqui poeticum genus liberum. Est plurimum cognationis inter poetice[m] & picturam. Proinde Horat. de Arte poet.

Vt pictura poësis erit, quæ si propius stes,

Te capiet magis, &c.

d Tametsi humi incedant.] Humi incedere dicitur, qui pressiore humiliorè quæ videntur oratione, semper quasi iacense, nunquam assurgente. e Te homines assentatione gratiam.] Nullum enim animantium genus assentatoribus, ait Plutarchus, perniciosum magis, nullum quod citius iuuentutem in precipitium agat: nullum quod facilius fortunas, honores, vitam denique ipsam radicibus euertat. Ideoque Diogenes interrogatus, quæ bestia morsum haberet nocentissimum: Si de feris, inquit, interrogas, ebrietas: si de cicuribus, adulatores. Nam veluti aucupes blandulo quodam fridore simplices auiculas in viscum implicat, aut in pedicâs inyciunt, ita pellicis homines adulatio, & mox in omne scelus impellit. f Discernere & diffinire.] Qui pabuli causa potentiori alicui assentatur, & risum mouet, cum βωμολόχον, & τραπεζιτόν vocant Greci. Neque verò multum interest inter scurram & assentatorem, quem illi κλέακα nominant, aut si quid interest, Lucianus tamen sapè scurram pro assentatore accipit. Hic autem assentatorem à laudatore distinguit, ac separat Horatius lib. 1. Epist. ad Lollium 2. ab amico. M. Tullius libro 2. de Oratore ad Q. Fratrem, scurræ ab Oratore faceto & urbano. Aristoteles libro 2. de Moribus ad Nicomach. Philor: id est, amicū, medium constituit, inter eum, qui omnia loquitur ad voluntatem, nun-

quam alterius orationem improbat, aut refellit: & eum, qui in omni sermone & congressu acerbum, atque insuauem se præbet, quem Ἀστυγῶν & Ἀστυκῶν nominat. Assentator, siue parasitus, siue scurra, plus æquo officiosus est, ita ut facile appareat, arcessitam, & de industria quaesitam, & simulatam esse blanditiam. Sic enim orationem potentioris amici blandissime excipit, atque iterat, ut eum quammaximè admirari, probareque videatur. Solet porrò de se, quammaximè fieri potest, deirahere vires, & facultatem, suaque omnia quammaximè extenuare, atque eleuare, eipsum denique deridere: Diuini autem parere, ei omnia iribere, eumque suspicere & admirari. Verba diuini cadentia tollit, & excipit, ut ait Horatius, Ad hæc si sit ei, exempli causa, sermo aliquis cum diuine indoctissimo, & infanissimo in frivolo, cum sit ipse disertus, eruditus & eloquens, is suam eloquentiam, quammaximè poterit, extenuabit, & occultabit, atque vitio hæsitabit, ac balduiet, ut diues ille quam disertissimus, ac facundissimus esse videatur. Vide Plutarchi librum de dignoscendo amico ab aduatore.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η
ΟΝΟΣ.

LUCIUS, SIVE
ASINUS.

ARGUMENTVM.

Itocosa quædam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendæ artis Mægicæ, ibi à puella quædam, dum in aem conuerti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortunæ atque locorum vicissitudine, iusticis, urbanis, sacris, profanis diuenditus, ad postremum cum in theatrum quoque spectaculi de se præbendi causa introductus esset, deuoratis, quas ibi tum fortè cõspexerat rossis, in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admirationè digna est, mira casuum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum iactatum sese, interim etiam benè acceptum fingit, ut non immeritò profors putarint quidam voluisse Lucianum;